

Arrest

nr. 350 058 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 19 maart 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar tante R.E.E.N., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ten aanzien van haar tante omtrent deze vluchtmotieven dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar tante, integraal overneemt.

Inzake haar tante, gekend onder rolnummer 338 481, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij beschikking de aanvraag van haar tante verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

"3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Vooreerst gaat verzoekster niet in op de motieven van de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij stelt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de bewering dat verzoekster en haar tante effectief een winkel hebben uitgbaat. Deze motieven worden in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Vervolgens moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot haar beweerdde problemen met de bendes. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht. In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoekster enkel dat de Salvadoraanse autoriteiten, ondanks de in 2022

afgekondigde noodtoestand, moeite hebben om de criminaliteit terug te dringen en dat zij niet zal worden beschermd tegen de druk van de bende door haar nationale autoriteiten bij terugkeer naar El Salvador. Zij gaat hiermee voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar de verwerende partij onder meer oordeelt (a) dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet zou weten welke bende er in haar wijk actief was en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de bende die renta kwam vragen; (b) dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdsverloop van de contacten met de bende; (c) dat zij en haar nicht tegenstrijdig zijn betreffende het moment waarop verzoekster aan haar nicht verteld zou hebben dat er benedeleden in de winkel langskwamen zonder te betalen, betreffende het tijdstip van geldinning en betreffende het al dan niet kunnen betalen van de renta in augustus; (d) dat verzoekster en haar nicht tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft hun vertrek uit El Salvador; en (e) dat er vragen rijzen bij het financiële aspect van hun vertrek uit het land. Deze pertinente vaststellingen blijken duidelijk uit het administratief dossier en worden door verzoekster niet ontkracht, noch weerlegt. Aldus blijven deze vaststellingen onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. de “COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence” van 21 december 2023, de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 en de “COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence” van 5 augustus 2025. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in El Salvador geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet (langer) actueel of correct zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoekster bijbrengt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de door de verwerende partij bijgebrachte informatie.

De verwijzing naar het arrest nr. 320 824 van 28 november 2024 is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekster toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar zij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop zij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster verder nog betoogt dat zij deel uitmaakt van de sociale groep en waar zij naar algemene informatie verwijst inzake het geweld tegen vrouwen in El Salvador, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van het feit dat zij een vrouw is, zou worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar El Salvador. De Raad benadrukt hierbij dat uit het voorgaande is gebleken dat zij geen persoonlijke vrees voor vervolging vanwege problemen met bendes heeft aangetoond. Verzoekster slaagt er niet in zulk risico te concretiseren of aannemelijk te maken. Ook met de loutere verwijzing naar algemene informatie, een krantenartikel uit ‘Le Monde’ van 19 juli 2021 en een artikel van Amnesty International van 6 februari 2025, die geen betrekking heeft op haar persoon, slaagt zij er niet in om een vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken.”

4. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont

zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Voormelde wetbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

"De zaken 338 478 en 338 481 (volgnr. 13) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands in de zaak 338 478.

O.D.E.N. deelt spontaan mee dat haar tante R.E.E.N. zou zijn vertrokken uit België. Aangezien een poging om hier via de telefoon meer duidelijkheid over te krijgen vanwege de dominus litis op niets uitdraait, zal de voorzitter het verdere procedureverloop in de zaak 338 481 bepalen bij tussenarrest.

In de zaak 338 478 verwijst de voorzitter naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster bekritiseert verweerders werkwijze, daar deze haar beschermingsverzoek impliciet ondergeschikt acht aan dat van haar tante. Hun problemen zijn pas begonnen toen haar tante een winkeltje opendeed, en verzoekster hield deze winkel mee open, zij het alleen tijdens de weekends. Bovendien heeft verzoekster thans geen enkel contact meer met haar vader, en dit element werd niet mee in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Los daarvan is de situatie in El Salvador thans nog verder verergerd ten opzichte van het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen: er is geen overheidsbescherming voorhanden tegen de criminele bendes en de door hen gehanteerde afpersingspraktijken waarvan burgers al te gemakkelijk het slachtoffer worden en die mede mogelijk zijn omdat er officieuze contacten zijn tussen de bendes en de autoriteiten. Aangezien we thans midden 2026 zijn en de bestreden beslissing aldus dateert van meer dan een jaar geleden, is er minstens nood aan een actualisatie bij de beoordeling van dit laatste element. Voor het overige volhardt verzoekster in haar verzoekschrift en haalt zij nog aan dat zij de moeder is van een jonge dochter die de maatschappelijke codes in El Salvador niet kent. In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan de risico's die haar dochter hierdoor loopt. Door de voorzitter gevraagd waarom haar tante is teruggegaan, stelt verzoekster hiervan geen idee te hebben: zij hebben in België onderlinge problemen gehad en onderhouden geen contact meer, zodat enkel haar tante zelf hierover opheldering kan verschaffen. Waar de voorzitter erop wijst dat zij El Salvador zijn ontvlucht omwille van een gemeenschappelijk probleem en vraagt of, gezien de terugkeer van haar tante, zichzelf dit probleem dan nog kan doen gelden, benadrukt verzoekster haar specifiek profiel: zij is in

El Salvador bij haar tante gaan inwonen omdat zij nergens anders terecht kon en zal nu in geval van terugkeer geen enkele vorm van ondersteunend netwerk meer hebben. Voor het overige wenst verzoekster niets toe te voegen.”

5. Verzoekster brengt, met voormeld betoog ter terechtzitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 februari 2026.

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 4 maart 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoekster niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

5.2. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster ter zitting met enkele nieuwe argumenten op de proppen komt.

Ze haalde immers volgende zaken nooit (eerder) aan:

- de kritiek op verweerders werkwijze, omdat deze haar beschermingsverzoek impliciet ondergeschikt zou achten aan dat van haar tante;
- het feit dat de bestreden beslissing niet in rekening brengt dat zij thans geen enkel contact meer heeft met haar vader; en
- het feit dat zij moeder is van een jonge dochter die de maatschappelijke codes in El Salvador niet kent en de bestreden beslissing geen aandacht besteedt aan de risico's die haar dochter hierdoor loopt.

Dit betreft dus in wezen een nieuw middel tegen de bestreden beslissing.

Verzoekster haalde immers voormelde zaken niet eerder aan in het verzoekschrift, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift daartoe dient en het instrument bij uitstek is om zulk verweer op te werpen.

De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

De Raad herinnert aan oud artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Verzoekster laat verder na aan te tonen dat zij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Verzoekster formuleert tijdens haar betoog ter terechtzitting een nieuw middel en argumentatie tegen de bestreden beslissing, hetgeen gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen, bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk is, daar zij dit niet eerder aanhaalde in het verzoekschrift hoewel zij daartoe de mogelijkheid had, minstens het tegendeel niet aantoonde.

Dat verzoekster voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

Derhalve wordt op voormelde zaken niet verder ingegaan.

Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat zij in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar tante, integraal overneemt, zoals ook in de beschikking wordt geduid.

5.3. Waar verzoekster ter zitting kort haar relaas herhaalt, waarbij ze erop wijst dat de problemen pas begonnen toen haar tante een winkeltje opendeed en zij dit mee openhield, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, zoals reeds werd geduid in de beschikking en omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het louter herhalen van en volharden in die beweerde problemen, is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen of om te buigen.

5.4. Het feit dat volgens de uitleg van verzoekster op zitting haar tante België heeft verlaten en is teruggegaan, is bovendien een extra indicatie met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van die door hen beiden aangehaalde problemen. Het staat immers geheel haaks op de vrees die zij (om dezelfde redenen) beweren te koesteren jegens hun land van herkomst El Salvador.

Waar verzoekster in dit verband laat gelden dat zij een specifiek profiel heeft, met name omdat zij destijds in El Salvador bij haar tante is gaan inwonen omdat zij nergens anders terecht kon en dat ze nu in geval van terugkeer geen enkele vorm van ondersteunend netwerk meer zal hebben, overtuigt ze niet. Ze kan hierin niet worden gevolgd. Uit haar eerdere verklaringen blijkt namelijk dat zij in 2020 naar haar tante verhuisde toen haar relatie met haar partner ten einde was gekomen (NPO, p. 7). Verder blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS dat zij wel degelijk nog over een familiaal netwerk in haar land van herkomst beschikt, waar zowel haar moeder en twee halfzussen alsook haar grootmoeder nog wonen, met wie ze allen nog contact heeft (NPO, 10-11). Bovendien is verzoekster een zelfstandige en zelfredzame en ondernemende vrouw, gelet op het feit dat zij meer dan 10 jaar werkzaam was in de textielindustrie en daarnaast ook 2 jaar lang aan de universiteit heeft gestudeerd (NPO, p. 9). Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij er opnieuw toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt en zich uit de slag kan trekken. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

5.5. Wat betreft het betoog ter zitting omtrent de nog verergerde situatie in El Salvador, waarbij erop wordt gewezen dat er geen overheidsbescherming voorhanden is tegen de criminele bendes en de door hen gehanteerde afpersingspraktijken waarvan burgers al te gemakkelijk het slachtoffer worden en die mede mogelijk zijn omdat er officieuze contacten zijn tussen de bendes en de autoriteiten, en waarbij wordt aangehaald dat er dienaangaande nood is aan een actualisatie, verwijst de Raad naar wat hierover in de bestreden beslissing en de beschikking wordt uiteengezet, op basis van de daarover beschikbare landeninformatie. Verzoekster brengt met haar zeer algemeen en vaag betoog geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster brengt zelf geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de gedane analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Ten slotte gaat verzoekster eraan voorbij dat in casu geen geloof wordt gehecht aan de beweerde problemen met de bendes.

5.6. Voor het overige volhardt verzoekster in haar verzoekschrift en merkt ze op dat ze verder niets wenst toe te voegen, zonder dat zij nog enigszins concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van 17 februari 2026 ingaat.

6. Verzoekster brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij laat de overige gronden uit de beschikking ongemoeid.

Derhalve kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend en toont zij evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO